DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

7. juli 2005 *

I sag C-153/03,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Cour de cassation (Luxembourg) ved afgørelse af 6. marts 2003, indgået til Domstolen den 3. april 2003, i sagen:

Caisse nationale des prestations familiales

mod

Ursula Weide, gift Schwarz,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne N. Colneric, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer), M. Ilešič og E. Levits,

* Processprog: fransk.

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Múgica Arzamendi,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 24. juni 2004,

efter at der afgivet indlæg af:

— Caisse nationale des prestations familiales ved avocats D. Spielmann og H. Dupong

— den luxembourgske regering ved P. Gramegna, som befuldmægtiget

— den tyske regering ved W.-D. Plessing og A. Tiemann, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved H. Dossi, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. Michard og D. Martin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 15. juli 2004,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 76 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1, herefter »forordning nr. 1408/71«).

2 Anmodningen er indgivet i en sag mellem Caisse nationale des prestations familiales, Storhertugdømmet Luxembourg (herefter »CNPF«) og Ursula Weide, der er tysk statsborger, vedrørende udbetalingen af en børnepasningsydelse i henhold til den luxembourgske lovgivning.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Artikel 1, litra u), nr. i), i forordning nr. 1408/71 har følgende ordlyd:

»I denne forordning:

[...]

u) i) betyder udtrykket »familieydelser« alle natural- eller kontantydelser, der tager sigte på udligning af forsørgerbyrder inden for rammerne af en lovgivning som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra h), dog med undtagelse af de i bilag II nævnte særlige ydelser i anledning af fødsel eller adoption.«

4 I henhold til artikel 4, stk. 1, litra h), i forordning nr. 1408/71 finder bestemmelsen anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører »familieydelser«.

5 Forordningens artikel 13 bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 14c er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

2. Med forbehold af artikel 14 til 17:

a) er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område

[...]«

6 Artikel 73 i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der er omfattet af en medlemsstats lovgivning, har for de af sine familiemedlemmer, der er bosiddende på en anden medlemsstats område, ret til familieydelser efter lovgivningen i førstnævnte stat, som om de pågældende var bosiddende på dennes område, jf. dog bestemmelserne i bilag VI.«

7 Samme forordnings artikel 76, der har overskriften »Prioritetsregler i tilfælde af samtidig ret til familieydelser i medfør af lovgivningen i den kompetente stat og i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, hvor familiemedlemmerne er bosat«, bestemmer:

»1. Når der i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, kan udbetales familieydelser, stilles retten til familieydelser, der i medfør af lovgivningen i en anden medlemsstat i samme periode kan udbetales til det samme familiemedlem som følge af udøvelse af erhvervsvirksomhed, i påkommende tilfælde i overensstemmelse med artikel 73 eller 74, i bero i et omfang svarende til det beløb, der er fastsat i lovgivningen i førstnævnte medlemsstat.

2. Når der ikke er indgivet ansøgning om ydelser i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, kan den kompetente institution i den anden medlemsstat anvende bestemmelserne i stk. 1, som om der var blevet tilkendt ydelser i førstnævnte medlemsstat.«

8 Artikel 10, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97 (herefter »forordning nr. 574/72«), der har overskriften »Regler, der anvendes i tilfælde af samtidig ret til familieydelser eller børnetilskud til arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende«, er affattet som følger:

»a) Retten til familieydelser eller børnetilskud i henhold til en medlemsstats lovgivning, hvorefter erhvervelse af ret til disse ydelser eller tilskud ikke er betinget af forsikring eller af lønnet eller selvstændig beskæftigelse, suspenderes, når der i den samme periode og for det samme familiemedlem består ret til ydelser enten i henhold til en anden medlemsstats nationale lovgivning alene eller i henhold til forordningens artikel 73, 74, 77 eller 78, med indtil et beløb svarende til disse ydelser.

b) Hvis der imidlertid udøves erhvervsmæssig beskæftigelse på den første medlemsstats område

i) af den person, der har ret til familieydelser, eller af den person, som ydelserne udbetales til, for så vidt angår de ydelser, der består ret til enten i henhold til en anden medlemsstats nationale lovgivning alene eller i henhold til forordningens artikel 73 eller 74, suspenderes dog retten til de familieydelser, der ydes enten i henhold til denne anden medlemsstats nationale lovgivning alene eller i henhold til disse artikler, med indtil et beløb svarende til de familieydelser, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmet er bosat. Ydelser, som udbetales af den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmet er bosat, afholdes af denne stat

[...]«

9 Artikel 114 i forordning nr. 574/72, der har overskriften »Foreløbig udbetaling af ydelser i tilfælde af uenighed om, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse, eller hvilken institution der skal udrede ydelserne«, bestemmer:

»I tilfælde af uenighed mellem de kompetente institutioner eller myndigheder i to eller flere medlemsstater med hensyn til, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse i medfør af forordningens afsnit II, eller med hensyn til, hvilken institution der skal udrede ydelserne, modtager den pågældende, som ville kunne gøre krav på ydelser, hvis en sådan uenighed ikke forelå, foreløbige ydelser efter den for bopælsstedet gældende lovgivning, eller — dersom den pågældende ikke er bosat på en af de berørte medlemsstaters område — efter den lovgivning, der gælder for den institution, hvortil begæringen først er indgivet.«

De nationale bestemmelser

De luxembourgske bestemmelser

10 Artikel 2, stk. 1, i lov af 1. august 1988 om børnepasningsydelse i den affattelse, der finder anvendelse i hovedsagen (herefter »1988-loven«), har følgende ordlyd:

»Den luxembourgske børnepasningsydelse udbetales til enhver:

a) som har bopæl i Storhertugdømmet Luxembourg og faktisk opholder sig dér

b) som i hjemmet passer ét eller flere børn, som ansøgeren eller dennes ægtefælle (ikke fraseparereret) får udbetalt familietillæg for, og som for sit vedkommende opfylder betingelserne i artikel 2 i ændringsloven af 19. juni 1985 om familietillæg og om oprettelse af Caisse nationale des prestations familiales

c) som fortrinsvis tager sig af børnenes pasning i hjemmet og ikke udøver erhvervsmæssig beskæftigelse eller modtager nogen indkomsterstatning

[...]«

De tyske bestemmelser

11 I henhold til § 1, stk. 1, i lov om børnepasningsydelse og pasningsorlov (Bundeserziehungsgeldgesetz) i affattelsen af 31. januar 1994 (BGBl. 1994 I, s. 180), som ændret ved lov af 24. marts 1997 (BGBl. 1997 I, s. 594, herefter »BErzGG«), tilkommer retten til børnepasningsydelse enhver, der har bopæl eller sædvanligt ophold på det område, der er omfattet af denne lov, som bor i en husstand sammen med et barn, som vedkommende har forældremyndighed over, og som vedkommende tager sig af og passer, og som ikke eller i hvert fald ikke på fuld tid udøver erhvervsmæssig beskæftigelse.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

12 Ursula Weide arbejdede i Luxembourg fra oktober 1993 til maj 1998, mens hun boede i Tyskland sammen med sin mand og sit første barn. Efter udløbet af den

barselsorlov, der fulgte efter fødslen af hendes andet barn den 11. maj 1998, og efter en kort periode med ubetalt ferie besluttede Ursula Weide at hellige sig pasningen af sit andet barn fra den 1. oktober 1998 og indtil den 15. maj 2000. Under sidstnævnte periode var Ursula Weide fortsat tilsluttet den sociale sikringsordning i beskæftigelsesmedlemsstaten i henhold til artikel 171 i den luxembourgske lov om sociale sikringsordninger (code des assurances sociales). Det fremgår ligeledes af sagen, at den pågældende genoptog arbejdet hos sin tidligere arbejdsgiver i Luxembourg fra den 16. maj 2000 til den 30. september 2000.

13 Ursula Weides ansøgning fra juni 1998 om tildeling af børnepasningsydelse i henhold til BErzGG blev afslået af den kompetente tyske institution. Både Sozialgericht für das Saarland og Landessozialgericht für das Saarland (Tyskland), for hvilke sagen blev indbragt i henholdsvis første og anden instans, har stadfæstet afslaget.

14 Disse retter har fastslået, at Ursula Weide ganske vist opfyldte betingelserne for tildeling af børnepasningsydelse i henhold til BErzGG, men at det i henhold til artikel 13 og 73 i forordning nr. 1408/71 var Storhertugdømmet Luxembourg, der i kraft af dets status som beskæftigelsesmedlemsstat skulle udbetale børnepasningsydelse i henhold til de luxembourgske bestemmelser. Ifølge de nævnte retter var betingelserne for anvendelse af artikel 76 i forordning nr. 1408/71 nemlig ikke opfyldt i det foreliggende tilfælde. Sozialgericht für das Saarland har herved bemærket, at Ursula Weides ret til at modtage den tyske børnepasningsydelse var en følge af hendes bopæl i Tyskland og ikke af hendes udøvelse af erhvervsmæssig beskæftigelse i denne medlemsstat, hvilket står i modsætning til det, der er fastsat i artikel 76, som omhandler den situation, hvor ydelserne udbetales som følge af udøvelsen af erhvervsmæssig beskæftigelse. Landessozialgericht für das Saarland har bemærket, at Ursula Weides mand ikke opfyldte betingelserne for tilkendelse af den tyske ydelse, og ikke blot fordi han udøvede erhvervsmæssig beskæftigelse. Ifølge disse retter finder artikel 76 i forordning nr. 1408/71 således ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde.

15 Ursula Weide indgav derfor en ansøgning om udbetaling af børnepasningsydelse efter 1988-loven til CNPF. Ansøgningen blev afslået ved afgørelse af 30. november 2000. CNPF tilkendte imidlertid Ursula Weide et supplement svarende til forskellen mellem det beløb, som hun burde have modtaget i børnepasningsydelse i Tyskland, og det, højere, beløb i børnepasningsydelse, der var fastsat i 1988-loven.

16 Ursula Weide indbragte denne afgørelse for Conseil arbitral des assurances sociales (Luxembourg), som ændrede afgørelsen ved dom af 7. december 2001 og gav hende medhold i påstanden om tilkendelse af børnepasningsydelse i henhold til 1988-loven. CNPF appellerede dommen til Conseil supérieur des assurances sociales (Luxembourg), som stadfæstede dommen ved dom af 27. maj 2002. Ifølge denne dom finder artikel 76 i forordning nr. 1408/71 kun anvendelse, hvis Ursula Weide havde ret til familieydelser i Tyskland, hvilket ikke var tilfældet i den foreliggende sag, da hun aldrig hverken havde arbejdet eller betalt bidrag i Tyskland. Ifølge denne dom bør børnepasningsydelsen derfor i henhold til artikel 13 og 73 i forordning nr. 1408/71 udbetales af beskæftigelsesmedlemsstaten.

17 CNPF appellerede derfor dommen til Cour de cassation, som har besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 76 i [...] forordning [...] nr. 1408/71 [...] fortolkes således, at den udelukkende finder anvendelse, såfremt den vandrende arbejdstager har ret til familieydelser i henhold til lovgivningen i beskæftigelsesstaten og i henhold til lovgivningen i den stat, hvor hans familiemedlemmer er bosat?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan beskæftigelsesstatens institutioner da stille retten til familieydelser i bero, hvis de er af den opfattelse, at bopælsstatens afslag på at udbetale familieydelser ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten?

3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, åbner artikel 76 da mulighed for, at beskæftigelsesstaten kan anvende reglen om forbud mod dobbeltydelser, når den vandrende arbejdstagers ægtefælle i henhold til lovgivningen i den stat, hvor familiemedlemmerne er bosat, modtager eller er berettiget til familieydelser af samme art?«

Om de præjudicielle spørgsmål

18 Det bemærkes indledningsvis, at såvel børnepasningsydelsen efter BErzGG (dom af 10.10.1996, forenede sager C-245/94 og C-312/94, Hoever og Zachow, Sml. I, s. 4895, præmis 18-27) som børnepasningsydelsen efter 1988-loven, der udviser tilsvarende kendetegn som den tyske børnepasningsydelse, opfylder betingelserne for at kunne anses for »familieydelser« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 4, stk. 1, litra h), i forordning nr. 1408/71.

19 Domstolen har i øvrigt allerede fastslået, at reglen om, at en vandrende arbejdstager alene er undergivet beskæftigelsesstatens lovgivning, jf. artikel 13 i forordning nr. 1408/71, ikke udelukker, at der for bestemte ydelser gælder mere specifikke regler i samme forordning (jf. bl.a. dom af 9.12.1992, sag C-119/91, McMenamin, Sml. I, s. 6393, præmis 14).

20 Hvad angår familieydelser bestemmer artikel 73 i forordning nr. 1408/71, at en arbejdstager, der er omfattet af en medlemsstats lovgivning, for de af sine familiemedlemmer, der er bosiddende i en anden medlemsstat, har ret til familieydelser efter lovgivningen i førstnævnte stat, som om de pågældende var bosiddende på dennes område.

21 Som det fremgår af overskriften til samme forordnings artikel 76, som er den bestemmelse, de præjudicielle spørgsmål angår, fastsætter denne bestemmelse »[p]rioritetsregler i tilfælde af samtidig ret til familieydelser i medfør af lovgivningen i den kompetente stat og i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, hvor familiemedlemmerne er bosat«.

22 Artikel 76 omhandler nærmere bestemt det tilfælde, hvor »der i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat, kan udbetales familieydelser, [...] i samme periode [...] til det samme familiemedlem som følge af udøvelse af erhvervsvirksomhed«. Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter derfor, at bopælsmedlemsstaten er forpligtet til at udbetale familieydelserne som følge af den pågældendes udøvelse af erhvervsmæssig beskæftigelse.

23 Det fremgår imidlertid såvel af sagsakterne som af de indlæg, der er indgivet til Domstolen, at en person, der befinder sig i en situation svarende til Ursula Weides, i medfør af artikel 73 i forordning nr. 1408/71 kan kræve børnepasningsydelsen i henhold til 1988-loven udbetalt i kraft af sin status som arbejdstager i Luxembourg. Denne status opretholdes, så længe den pågældende er tilsluttet en gren af den sociale sikringsordning i Luxembourg (jf. i denne retning dom af 7.6.2005, sag C-543/03, Dodl og Oberhollenzer, Sml. I, s. 5049, præmis 30) og samtidig opfylder betingelserne for at få børnepasningsydelse i henhold til lovgivningen i bopælsmedlemsstaten, dvs. i Forbundsrepublikken Tyskland, som ikke gør retten til en sådan

ydelse betinget af, at den pågældende først skal have udøvet erhvervsmæssig beskæftigelse, men af, at denne har bopæl i staten.

24 En sådan situation, hvor retten til familieydelser i bopælsmedlemsstaten ikke er betinget af forsikring eller af lønnet eller selvstændig beskæftigelse, men af et bopælskrav, er omfattet af artikel 10 i forordning nr. 574/72.

25 Ifølge fast retspraksis kan Domstolen med henblik på at give den nationale ret, som har forelagt det præjudicielle spørgsmål, den fornødne vejledning, inddrage EF-regler, som den nationale ret ikke har henvist til i sine præjudicielle spørgsmål (jf. bl.a dom af 12.10.2004, sag C-60/03, Wolff & Muller, Sml. I, s. 9553, præmis 24).

26 Denne sag skal derfor under disse omstændigheder, undersøges under hensyntagen til reglen om forbud mod dobbeltydelser i artikel 10 i forordning nr. 574/72.

27 Indledningsvis bemærkes, at uanset hvorledes de forelagte spørgsmål skal besvares, skal den institution i bopælsmedlemsstaten, hvortil der indgives en ansøgning, i et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede under alle omstændigheder i henhold til artikel 114 i forordning nr. 574/72 foreløbigt udbetale den ydelse, der er fastsat i den for bopælsstaten gældende lovgivning, hvilket i denne sag vil sige børnepas-

ningsydelsen efter BErzGG, indtil der er truffet endelig afgørelse i tvisten mellem denne institution og institutionen i beskæftigelsesmedlemsstaten.

28 Som Domstolen har fastslået i præmis 17 og 18 i McMenamin-dommen, følger det af artikel 10, stk. 1, litra a), i forordning nr. 574/72, at de tilskud, der udbetales af beskæftigelsesmedlemsstaten, har prioritet frem for dem, som udbetales af bopælsstaten, der som følge heraf suspenderes, mens reglen om forbud mod dobbeltydelser i samme forordnings artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), derimod, i de tilfælde, hvor der udøves beskæftigelse i bopælsmedlemsstaten, foreskriver den modsatte løsning, dvs. at retten til tilskud i bopælsmedlemsstaten får prioritet frem for retten til tilskud i beskæftigelsesmedlemsstaten, der således suspenderes.

29 I samme doms præmis 19 har Domstolen understreget, at det i nævnte bestemmelse er fastsat, at den lønnede beskæftigelse, som har til følge, at prioritetsstillingen vendes om, skal udøves i bopælsstaten »af den person, der er berettiget til [familieydelser eller børnetilskud, eller den person] til hvilken de udbetales«.

30 Domstolen har fortolket denne sætning under hensyntagen til lovgivers hensigt og har fastslået, at erhvervsmæssig virksomhed, der udøves af en person, som tager sig af børn, herunder særligt ægtefællen til den berettigede ifølge artikel 73 i forordning nr. 1408/71, og som finder sted i børnenes bopælsstat, i medfør af artikel 10 i forordning nr. 574/72 bevirker suspension af retten til de ydelser, der er omhandlet i artikel 73 i forordning nr. 1408/71, med et beløb svarende til de ydelser af samme art, som faktisk udbetales af bopælsstaten, hvilket gælder, uanset hvem der er direkte berettiget til børnetilskud ifølge bopælsstatens lovgivning (McMenamin-dommen, præmis 20-27).

31 Som generaladvokaten har anført i punkt 39 i forslaget til afgørelse, og som det bl.a. fremgår af Dodl og Oberhollenzer-dommen, præmis 60, er de ændringer af ordlyden af artikel 10 i forordning nr. 574/72, der er foretaget i forhold til den affattelse af bestemmelsen, som fandt anvendelse i sagen, der gav anledning til McMenamin-dommen, ikke af en sådan art, at denne fortolkning herved drages i tvivl.

32 Domstolen har således i Dodl og Oberhollenzer-dommens præmis 64 fastslået, at når en person, som tager sig af børn — herunder særligt ægtefællen eller samleveren til en arbejdstager, som i henhold til både lovgivningen i beskæftigelsesmedlemsstaten og lovgivningen i bopælsmedlemsstaten har ret til familieydelser for det samme familiemedlem og for den samme periode — udøver erhvervsmæssig beskæftigelse i bopælsmedlemsstaten, skal familieydelserne i henhold til artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 574/72 erlægges af denne medlemsstat, uanset hvem der ifølge denne stats lovgivning er direkte berettiget til disse ydelser. I dette tilfælde suspenderes beskæftigelsesmedlemsstatens udbetaling af familieydelserne med et beløb svarende til familieydelserne i henhold til bopælsmedlemsstatens lovgivning.

33 Det følger heraf, at artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 574/72 i et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede skal fortolkes således, at erhvervsmæssig beskæftigelse, der i børnenes bopælsmedlemsstat — i det foreliggende tilfælde Forbundsrepublikken Tyskland — udøves af en ægtefælle til den person, som i henhold til artikel 73 i forordning nr. 1408/71 modtager en børnepasningsydelse i henhold til 1988-loven, bevirker suspension af retten til de ydelser, der er omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, med et beløb svarende til størrelsen af de børnepasningsydelser, der er fastsat i bopælsmedlemsstatens lovgivning, selv om børnepasningsydelsen ydelser tilkommer modtageren af den luxembourgske ydelse og ikke dennes ægtefælle.

34 De forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 574/72 skal fortolkes således, at erhvervsmæssig beskæftigelse, der i børnenes bopælsmedlemsstat udøves af en ægtefælle til den person, som i henhold til artikel 73 i forordning nr. 1408/71 modtager en familieydelse, bevirker suspension af retten til de ydelser, der er omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, med et beløb svarende til størrelsen af de børnepasningsydelser, der er fastsat i bopælsmedlemsstatens lovgivning, hvilket gælder, uanset hvem der efter denne medlemsstats lovgivning er direkte berettiget til familietillæg.

Sagens omkostninger

35 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, skal fortolkes således, at erhvervsmæssig beskæftigelse, der i børnenes bopælsmedlemsstat udøves af en ægtefælle til den person, som i

henhold til artikel 73 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, bevirker suspension af retten til de ydelser, der er omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, med et beløb svarende til størrelsen af de børnepasningsydelser, der er fastsat i bopælsmedlemsstatens lovgivning, hvilket gælder, uanset hvem der efter denne medlemsstats lovgivning er direkte berettiget til familietillæg.

Underskrifter